

К 792/Д 87

120000868697

НАРОДЕН АРТИСТ

ВАСИЛ
ПОПИЛИЕВ

R $\frac{1998}{19}$

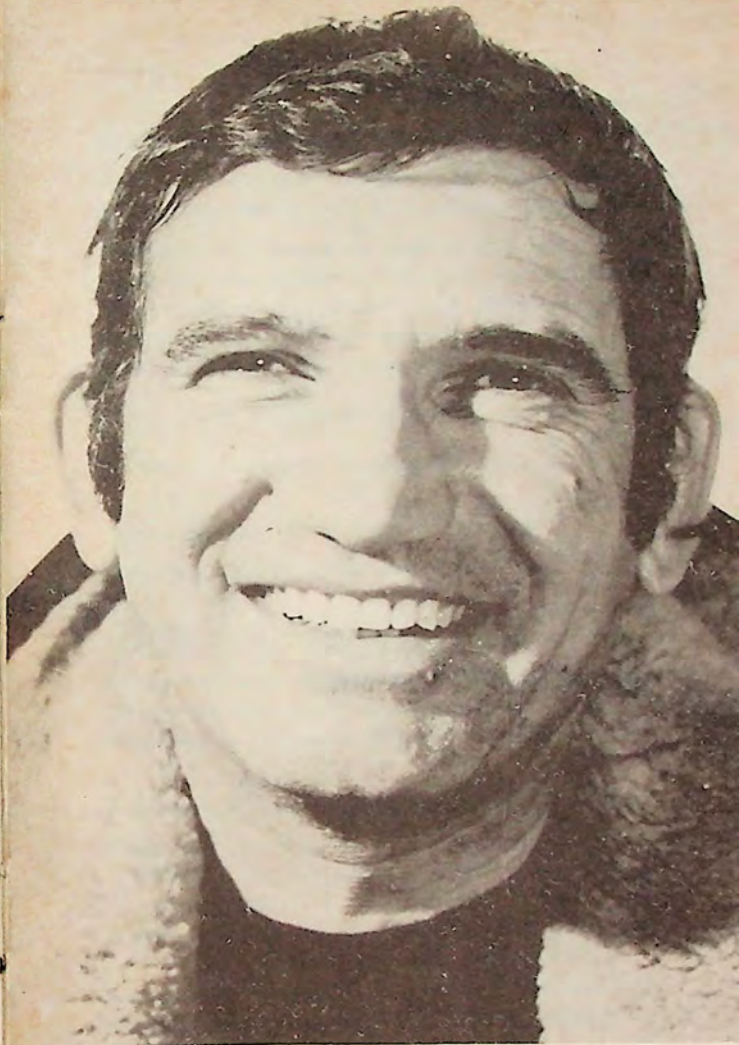
792.2

K $\frac{792}{284}$

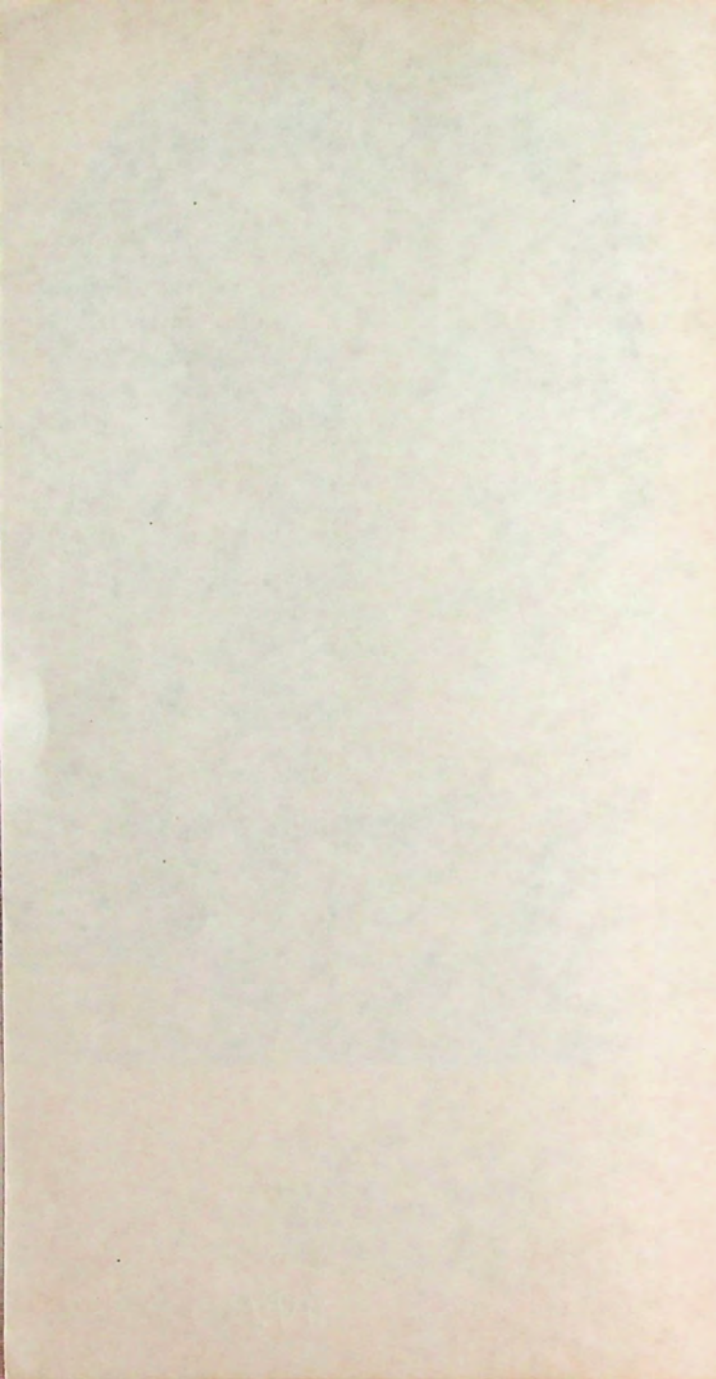
Регионална библиотека
"Любен Каравелов"

120000868697

447927

Р О Л И на нар. арт. ВАСИЛ ПОПИЛИЕВ

ДРАМАТИЧЕН ТЕАТЪР „ГЕО МИЛЕВ“ — СТАРА ЗАГОРА

ФЕДКА в „Младостта на бащите“ от Борис Горбатов

КАРПО КАРПОВИЧ в „Без да се посочват имената“ от Васил Минко

МАЛВОЛИО в „Дванайсета нощ“ от Шекспир

ДЯДО ЙОРДАН ГЕРАКА в „Гераците“ по Елин Пелин

СЕНЬОР БОСКА в „Стършел“ по Е. Л. Войнич

МАКЕДОНСКИ в „Хъшове“ от Иван Вазов

МАРК в „Сватбено пътешествие“ от Диховични и Слободской

ЛАЛЧО ГЕНЕВ в „Приятел в нужда се познава“ от Никола Икономов

НАЙДЕН в „Майстори“ от Рачо Стоянов

ДЪРЖАВЕН САТИРИЧЕН ТЕАТЪР — СОФИЯ

НОЧКИН в „Баня“ от Маяковски

ДРАМАТИЧЕН ТЕАТЪР „Н. О. МАСАЛИТИНОВ“ — ПЛОВДИВ

САВА БОЯНОВ в „Разпаленият въглен“ от Лозан Стрелков

ПЕПЕЛЯШКИ във „Вяра“ от Тодор Генов

БЕРШИНИН в „Брониран влак“ от Всеволод Иванов

ДРАМАТИЧЕН ТЕАТЪР „САВА ОГНЯНОВ“ — РУСЕ

ПАВЕЛ във „Всяка есенна вечер“ от Иван Пейчев

КАПУЦИН в „Сирано дьо Бержерак“ от Едмон Ростан

МАКАВЕЙ в „Светът е малък“ от Иван Радоев

МАРИН ГЕОРГИЕВ в „Шумът на тишината“ от Павел Спасов

ПОПЧЕТС от „Хъшове“ от Иван Вазов

ГЕНАДИЙ в „По следите на радостта“ от Виктор Розов

СЕРГЕЙ в „Иркутска история“ от Алексей Арбузов

МАМЕД в „Трасето“ от Игнатий Дворецки

ДЕЯН в „Блокада“ от Камен Зидаров

ФОСКО в „Последната нощ“ от Конфорти и Бочев

НЕИЗВЕСТНИЯТ в „На другата страна“ от Анастоллий Барянов
МАНЧО ВАГАРДЖИЕВ във „Вражалец“ от Ст. Л. Костов
ВИЧО в „Съмнително лице“ от Бранислав Нушич
СТОЯН СТОЯНОВ в „Генералът и лудият“ от Анжел
Вагенщайн

ОГНЯН в „Иван-Шикман“ от Камен Зидаров
ЛАДИСЛАВ ПЛАХИ в „Третата сестра“ от Павел Кохоут
НИКОЛАЙ във „В края на нощта“ от Михаил Величков
МИНИЧОВ в „Океан“ от Александър Щейн
СВИДРИГАЙЛОВ в „Престъпление и наказание“ по
Достоевски

КОЙО в „Чутна Яна“ от Славчо Красински
МИЛАДИН ВОЙНОВ в „Прокурорът“ от Георги Джагаров
ДЯДО СТОЯН в „Под игото“ от Иван Вазов
ЧАРЛИ в „Знаменитият 702“ от Александру Миродан
ЕВДОКИМОВ в „104 страници за любовта“ от Едвард
Радзински

СИЛНИЯТ МЪЖ в „Щедра вечер“ от Вратислав Блажек
ЦЕЗАР в „Цезар и Клеопатра“ от Дж. Б. Шоу
БАЙ ГРОЗДАН в „Тайната на сребърната чаша“ от Гуляшки
и Каракашев

ТОДОР ПРОЕВ в „Танго“ от Георги Караславов
РЯБИНИН в „Младостта на бащите“ от Борис Гарбатов
ТИРЕЗИЙ в „Едип цар“ от Софокъл

ЕГОР БУЛИЧОВ в „Егор Буличов и другите“ от Максим Горки
МЕЧИКОВ в „Хулиганът Серафим“ от Едвард Радзински

ДОНЧО в „Зидари“ от П. Ю. Тодоров
БЕЛЧО, ЖЕЛЧО, ПЪСТРЮ и ЧЕРНЮ
в „Приказка за калпаците“ от Панчо Панчев

МНИМИЯТ РЕВИЗОР в „Митрофан и Дормидолски“ от Иван
Вазов

Игнатов, Пепеляшки от „Вяра“ и Прокурорът на епохата от „Незавършен монолог“ на Тодор Генов. . . Дори само тази сборка образи, независимо от стойността на интерпретацията, говори за богатия принос на актьора в развитието и утвърждаването на съвременната българска социалистическа драматургия. Паралелно трябва да отбележим и широко застъпване на задачи от световния съвременен и класически репертоар — срещи с творчеството на Софокъл, Шекспир, Горки, Нушич, Шоу и много други драматически автори. Всяка от тези срещи заслужава отделно внимание, защото е безспорно откровение на твореца, ярко доказателство за блясъка на творческото му и гражданско вдъхновение. Нека вземем най-новите роли на Попилиев — колоритно очертания трагически образ на пияницата Репан от „Кръчмата под зеленото дърво“ на Петер Ковачик, сатирично разголени Иван Коломийцев от „Последните“ на Горки или поетичното извисяване на стария грузински селянин Агабо от „Докато не се е преобърнала колата“ на Йэселиани. Всяко от тези изпълнения доказва вътрешната мощ на таланта, дълбокото проникване на артиста в пласовете на идеята, неговото щедро и ярко своеобразие.

Да се говори за Васил Попилиев само като актьор в театъра е преднамерено стеснено. Защото той е широко познат и обичан от цялата българска публика, запомнила неговото открито и честно лице от многократните срещи на екрана. Та кой от многобройните му почитатели не го е гледал в такива филми като „Веригата“, „Последният войвода“, „Скорпион срещу Дъга“, „Призованият не се яви“, „Най-добрият човек, който познавам“, „Барутен буквар“ и много други.

Нека сърдечно поздравим народния артист Васил Попилиев с неговия щастлив, натежал от хубави плодове празник и му пожелаем нови, още по-големи сценични и екранни откровения, още по-ценни успехи, още завоевания.

ФЕДКА

от „Младостта на бащите“

ОКРЪЖНИЯТ И ГРАДСКИЯТ КОМИТЕТИ НА БКП —
РУСЕ
СЪЮЗЪТ НА АРТИСТИТЕ В БЪЛГАРИЯ
ОКРЪЖНИЯТ И ГРАДСКИЯТ КОМИТЕТИ ЗА КУЛТУРА
РУСЕ
ДРАМАТИЧЕН ТЕАТЪР „САВА ОГНЯНОВ“

уреждат

ЧЕСТВУВАНЕ

на народния артист

ВАСИЛ ПОПИЛИЕВ

по случай
50-годишнината му и 25 г. творческа
дейност

КОЕТО ЩЕ СЕ СЪСТОИ НА 19 ФЕВРУАРИ 1979 Г.

ОТ 19 Ч. В САЛОНА НА ОПЕРАТА — РУСЕ

З Р Я Л Т В О Р Ч Е С К И П Р А З Н И К

Още един наш крупен театрален творец престапи прага на житейската и творческата зрелост — на 21 януари 1979 г. народният артист **ВАСИЛ ПОПИЛИЕВ** изпълни своята 50-годишнина, като същевременно отбелязва и 25 години сценическа дейност. За самия него това е хубав, пълноценен творчески празник, но още по-значително е това събитие за неговите колеги и зрители, за целия колектив на Русенския драматичен театър „Сава Огнянов“, на който Попилиев е художествен ръководител и директор вече близо 10 години. Защото под негово ръководство този колектив постигна дълбоко вътрешно оживление, което веднага се изрази в ярко извисяване на идейно-художествените стойности в продукцията на театъра. Решителна роля тук изигра мъдрата стратегия на ръководителя, великолепният талант на актьора и честният, справедлив характер на човека Попилиев.

За успехите на този артист върху театралната сцена и на филмовия екран през четвъртвековното му творчество може да се говори и пише твърде много. Завършил Висшия институт за театрално изкуство „Кръстю Сарафов“ през 1953 година в класа на народния артист Георги Стаматов, играл в Старозагорския, Сатиричния и Пловдивския театри, Попилиев посвещава повече от 20 години на русенското театрално дело. В Русе той се утвърждава и развива като творец на сцената, налага се като обаятелно и многобагременно дарование. Голям брой роли, много примери на дръзновение и порив трасират неговия богат и съдържателен път на артист: Павел от „Всяка есенна вечер“ на Иван Пейчев в забележителната постановка на Любомир Шарланджиев, Деян от „Блокада“ и цар Петър от „Боян магьосникът“ на Камен Зидаров, Делчо от „Ленин влезе в нашия дом“ на Георги Караславов, Сава Боянов от „Разпаленият пъглен“ на Лозан Стрелков, Прокурорът на Георги Джагаров, Суко от „Януари“ на Йордан Радичков, Полковник Огнянов от „Съд на честта“ и хан Крум от „Законодателят“ на Рангел

В образа на полковник Огнянов („Съд на честта“) Васил Попилиев се налага с подкупващата си топлина и обаяние, с дълбочината и силата на драматическото изживяване. Той играе подчертано характерно цялата първа част — с много хумор, с остри и ярки приспособления. За да събере и съсредоточи вниманието на зрителя във втората част към вътрешните преживявания. Това прави ролята разнообразна, богата, характера по-жив и пластичен.

СЕВЕЛИНА ГЬОРОВА

в-к „Литературен фронт“ — 1971 г.

В тази връзка ще оценим изпълнението на Васил Попилиев — Прокурорът на епохата („Незавършен монолог“), за неговата публицистична страст, за настъпателното поведение на неговия герой, за мъжествеността и силата му.

ДИМИТЪР КАНУШЕВ

в-к „Литературен фронт“ — 1972 г.

Всъщност създаваните от Попилиев образи са твърде монолитни като нравствена позиция, която актьорът предварително избира, за да я отстоява последователно по-късно. За него взимането на решение не е сценично извършван процес. Много по-съществено за актьора е аргументирането, защитата на взетото решение, при което се разкриват тънкостите на гражданско-нравствената позиция на героя. В този именно момент В. Попилкев е в стихията си. С една еднородна активност той полемизира, убеждава, покорява зрителите.

НАДЕЖДА АТАНАСОВА,

сп. „Театър“ — 1974 г.

Трудната, изискваща голямото майсторство на превъплътяването роля на Прокурора на епохата, роля централна и много сложна по художествения си замисъл бе разкрита и изградена вдъхновено, искрено и правдиво от засл. арт. Васил Попилиев. Неговият Прокурор на епохата благодарение непринудеността и непосредствеността на изпълнението се намираше през цялото време в контакт със зрителите, заставяйки ги да съпреживяват сценичните ситуации, проникнати с достоверност и жизненост.

прсф. ИГОР ШЕПТУНОВ

в-к „Народна култура“ — 1974 г.

КОМСОМОЛСКИЯТ СЕКРЕТАР

от филма „Хроника на чувствата“

Засл. артист Васил Попилиев играе цар Петър („Боян магьосникът“) не като слабоволев и страхлив държавен деец. Напротив, неговият Петър е хитър и ловък политик, умело маневриращ между дворцовата камарила, Византия, и богомилите. Талантливият актьор рисува крупна фигура, умееща да скрива своята слабост, фигура сложна и противоречива.

С. ГАЙЛИС

в-к „СОВЕТСКАЯ ЛАТВИЯ“ — 1974 г.

Актьорският му регистър показва остро характерни и драматично-трагедийни роли, учудващо ловко актьорът сменя грим, жестове, интонации, чувствителност. . . но никога органичния подход към образа.

НИКОЛА БОЗДУГАНОВ

в-к „Земеделско знаме“ — 1976 г.

Той умее да превръща размисъла в емоция, да дава прелест на чувствата при ясна, категорична изява на мисълта.

КЪНЧО ТАБАКОВ

сп. „Театър“ — 1959 г.

Отлично играе в главната роля (във филма „Веригата“) артистът Васил Попилиев. Той никъде не фалшифицира и във всяка постъпка постига едно пълно сливане с образа. Ние заедно с него изживяваме всички опасности, чувстваваме даже тежестта на веригата, която той е принуден да влачи със себе си. Контактът с екрана е пълен. Рядко качества!

ЛЮДМИЛА ПОГОЖЕВА

в-к „Народна култура“ — 1964 г.

Истинско актьорско постижение в постановката на „Знаменития 702“ е образът на Чарли. Актьорът В. Попилиев играе интелигентно, съвременно. При една максимална вътрешна сдържаност и привидно флегматично равнодушие, с което той характеризира външното поведение на своя герой, актьорът ни поднася едновременно сложен и богато разработен образ, изпълнен с много очарование, с много непосредственост, с истинска сценическа простота и непринуденост. Образът, който изгражда Попилиев, е одухотворен, мъжествен и благороден.

АНА ИВАНОВА

в-к „Дунавска правда“, 1965 г.

В постановката („Монахът и неговите синове“) се налага играта на Васил Попилиев във Владимир. Драмата на този посредствен човек, който трийсет години е чакал, за да стане велик владетел, прозвучава и драматично, и сатирично. На човека, страстно убеден, че връщането към миналото е необходимо, искрен в желанието си да възроди старото, ние съчувствуваме. На владетеля, неразбрал повелите на времето, потеглил срещу историята, срещу бъдещето, ние се присмиваме. И тези два плака актьорът редува умело и силно, създавайки незабравими контрасти в настроението на публиката.

СЕВЕЛИНА ГЬОРОВА

в-к „Народна култура“, 1968 г.

РЕПАН

от „Кръчмата под зеленото дърво“

ДЕРКОВИЧ във „Вестникар ли!“ от Иван Вазов

ВЛАДИМИР в „Монахът и неговите синове“ от Милко Милков

ИНЖЕНЕР ЛОЗАНОВ в „Разходка в събота вечер“ от Драгомир Асенов

ДЕЛЧО ДЕЛЕВ в „Ленин влезе в нашия дом“ от Георги Караславов

ДАМЯН в „Един неповторим ден“ от Георги Крънзов

ШЕЙЛОК във „Венецианският търговец“ от Шекспир

ПОЛКОВНИК ОГНЯНОВ в „Съд на честта“ от Рангел Игнатов

ЗАХАРИЙ в „Греховната любов на зографа Захарий“ от Павел Спасов

ПРОКУРОРЪТ НА ЕПОХАТА в „Незавършен монолог“ от Тодор Генов

ПАВЕЛ РУСУ в „Птиците на нашата младост“ от Йон Друца

РИЧАРД в „Ричард III“ от Шекспир

ПАРТИЙНИЯТ СЕКРЕТАР в „Аулата“ по Херман Кант

ВОЙВОДАТА в „Мечтател безумен.“ от Драгова и Стефанов

ЦАР ПЕТЪР в „Боян магьосникът“ от Камен Зидаров

АГАБС БОГВЕРАДЗЕ в „Докато не се е преобърнала колата“ от Отия Иоселиани

СУСО в „Януари“ от Йордан Радичков

САТИН в „На дъното“ от Максим Горки

БАЙ ХРИСТО в „Седем песни за северния кей“ от Спас Левков

ЕГОР ПОЛУШКИН в „Не стреляйте в белите лебеди!“ от Борис Василиев

ХАН КРУМ в „Законодателят“ от Рангел Игнатов

РЕПАН в „Кръчмата под зеленото дърво“ от Петер Ковачик

ИВАН КОЛОМИЙЦЕВ в „Последните“ от Максим Горки и редица други

ПОЛКОВНИК ОГНЯНОВ

от „Съд на честта“

Иван Коломийцев на народния артист Васил Попилиев не е многословният демагог и комедиант от досегашните постановки. Егоист и влюбен в себе си, той бързо ни запознава със същността си на откровен полицей-подлец. Безцеремонен, безжалостен. Човек на властта, но без власт в своя дом. Проскубан петел, у когото се появяват признаци на склероза и маразм, ала все още небезобиден.

НИКОЛАЙ ПРАВДЕВ

в-к „Дунавска правда“ — 1977 г.

Васил Попилиев допринесе извънредно много да се издигне авторитетът на Русенския театър — всичко онова, което той прави, направил е, а и ще направи, е в основата на явленията. Постиженията са сигурни и трайни, а не евтини еднодневни „завоевания“. Защото Васил Попилиев е директор-творец, който води театъра със сигурното око и ръка на опитен кормчия в главното направление на социалистическата ни култура.

ВАСИЛЕН ВАСЕВ

в-к „Дунавска правда“ — 1978 г.

ЧОВЕКЪТ С ВЕРИГАТА

о: филма „Веригата“

Материали, подбор и редакция
ЛИТЕРАТУРНО БЮРО
оформление
Димитър Гилев

